

Per què és quan són jubilats que parlen clar i diuen el que pensen?

Cardenal Martini

Frases recollides del seu llibre “Coloquios nocturnos en Jerusalem”
(Tret de “El Pregó”, núm 348, setembre 08)

- «Quan contemplo el mal del món em quedo sense alè. Entenc els homes que arriben a la conclusió que Déu no existeix» (p. 20).
- «A Déu no pots fer-lo catòlic. Déu està molt més enllà dels límits i les delimitacions que establím nosaltres... Déu no es deixa domesticar» (p. 34).
- «Jesús estimava els fariseus... S'hi va enfrontar i hi va discutir. Crec que, si tornés, encara ho faria més. Lluitaria amb els actuals responsables de l'Església. ...» (p. 42).
- «L'Església ha parlat molt del pecat; massa» (p. 51).
- «El més trist és que l'encíclica Humanae vitae és en part culpable del fet que molts ja no es prenguin seriosament l'Església com a interlocutora o mestra. Però, sobretot, als joves dels nostres països occidentals, ja quasi ni se'ls acut acudir a representants de l'Església per a consultar en qüestions referents a la planificació familiar o a la sexualitat» (p. 141).
- «De vegades hauria estat millor callar...» (p. 147)
- «Els camins no poden dictar-se des de dalt, des d'escriptoris o troncs... L'important és que promoguem els cristians en la seva capacitat individual de judici» (p. 151).
- «Cal discutir la possibilitat d' ordenar (de sacerdots) «viri probati» (casats)» (p. 151).
- «Els homes d'Església han de demanar perdó a les dones per moltes coses» (p. 166).
- «La conducció de comunitats per part de dones és una dada bíblica: penso en Lídia a Filipis i en les nombroses col·laboradores de Pau que s'encarregaven de les comunitats de l'apòstol» (p. 167).

És llàstima que, en l'Església, aquestes obvietats clamoroses els cardenals només les puguin dir una vegada ja octogenaris, dimitits i malalts, i en un clima de «nocturnitat», de forma que puguin ser atribuïdes a «senilitat», i que tothom les pugui tolerar perquè no afecten l'estructura. Vol dir que, en l'exercici de les seves altes responsabilitats, han de callar la veritat (si la capten), i sotmetre-la al «dictat» de l'opinió oficial prevalent.

En el text que comento, Martini té una frase enigmàtica: «Abans tenia somnis sobre l'Església. Somiava en una Església que recorre el seu camí en la pobresa i la humilitat, en una Església que no depèn dels poders d'aquest món, d'on s'extirpés de soca-rel la desconfiança, que donés espai amb més amplitud a la gent que pensa... Avui ja no tinc aquests somnis. Als 75 anys em vaig decidir a resar per l'Església» (pgs. 97-98).